



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 553/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Slávom Uhrinom, Niťová 3, Bratislava, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 S 131/2015 z 15. januára 2016 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S 131/2015 z 15. januára 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v konaní vedenom pred krajským súdom pod sp. zn. 6 S 131/2015 domáhala ochrany pred nečinnosťou správneho orgánu – Daňového úradu v Bratislave (ďalej len „daňový úrad“). Napadnutým uznesením krajský súd jej žalobu proti nečinnosti podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) ako nedôvodnú zamietol a podľa sťažovateľky jej svojím postupom odoprel súdnu ochranu.

3. Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľke bola rozhodnutím daňového úradu č. 9103404/5/4336448/2014 z 23. septembra 2014 uložená pokuta vo výške 1 800 eur pre porušenie povinností podľa § 8 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o účtovníctve“). Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľka 20. októbra 2014 podala odvolanie. Listom z 28. októbra 2014 ju daňový úrad vyzval na doplnenie listinných dôkazov, na ktorý sa sťažovateľka „vyjadrila až po určenej lehote, že podstatou odvolania sú právne dôvody a žiadne listinné dôkazy k odvolaniu nemá“. Listom č. 9103404/5/5379678/2014 z 12. októbra 2014 daňový úrad sťažovateľke oznámil, že jej odvolanie považuje za nepodané pre zmeškanie lehoty na doplnenie listinných dôkazov (§ 13 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov – ďalej len „daňový poriadok“).

4. Podľa sťažovateľky daňový úrad je „v skutočnosti nečinný. Oznámenie o tom, že odvolanie považuje za nepodané prijal nesprávnou aplikáciou ustanovenia § 13 ods. 8 a 9 Daňového poriadku. V skutočnosti neexistuje žiadna zákonná alebo faktická prekážka na to, aby správny orgán konal a rozhodol o podanom odvolaní.“.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie a nálezom vyslovil, že „základné právo sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave 6 S 131/2015-30, ktorým súd sťažovateľke žalobu proti Daňovému úradu v Bratislave zamietol. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave 6 S 131/2015-30 z 15. 01. 2016 sa zrušuje“. Súčasne si uplatnila náhradu trov konania vo výške 275,94 €.

## II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

10. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný

súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

11. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

12. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že hoci túto v mene sťažovateľky koncipoval kvalifikovaný právny zástupca, v časti týkajúcej sa námietky porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu ju osobitne neodôvodnil, a to napriek tomu, že odôvodnenie je jedným z esenciálnych predpokladov kvalifikovaného návrhu na začatie konania podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože v spojení s petitom v podstate vymedzujú rozsah ústavného prieskumu dodržiavania základných práv a slobôd v konaní realizovanom tým-ktorým orgánom verejnej moci.

13. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam tohto základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné).

14. Ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 judikoval, že: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

15. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd ustálil, že predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 6 S 131/2015 z 15. januára 2016.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

18. Porušenie označených práv sťažovateľka videla v tom, že krajský súd jej žalobu proti nečinnosti daňového úradu zamietol. Z jej sťažnosti vyplýva, že sa nestotožnila so záverom krajského súdu o povahe oznámenia o tom, že jej odvolanie daňový úrad považuje za nepodané. Krajský súd dospel k záveru, že toto oznámenie je spôsobilým predmetom prieskumu v správnom súdnictve ako správne rozhodnutie, a teda bolo namieste

toto napadnúť žalobou podľa § 247 a nasl. OSP, pričom sťažovateľka trvá na tom, že daňový úrad je nečinný.

19. Krajský súd napadnuté rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 250t OSP, § 13 ods. 1 až 3, 5, 8 a 9, § 31 ods. 2, § 66 a § 72 ods. 5 daňového poriadku tým, že „v konaní nebola zistená nečinnosť žalovaného. Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalovaný konal, po odvolaní žalobcu postupoval podľa príslušných zákonných ustanovení a jeho konanie teda nemožno považovať za nečinnosť. V predmetnom konaní, podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP, nemohol súd skúmať oprávnenosť námietok žalobcu, ktorými žalovanému vyčítal nedostatočne zistený skutkový stav a nezákonnosť vydaného oznámenia, pretože skúmanie nezákonnosti postupu žalovaného v tomto rozsahu, mohlo byť predmetom súdneho prieskumu len v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP, pričom žalobca sa takéhoto postupu súdu nedožadoval, nebol predmetom žaloby v zmysle jeho petitu.

Na základe uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že žalovaný nebol vo vyššie označenej veci nečinný, vo veci odvolania žalobcu konal, rozhodol vydaním oznámenia č. 9103404/5/5379678/2014 zo dňa 10.12.2014 podľa § 13 ods. 9 daňového poriadku, nebola teda splnená podmienka podľa § 250t ods. 1 posledná veta OSP a žaloba je preto nedôvodná. Návrh na vyslovenie povinnosti orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť súd preto zamietol. Skutočnosť, že žalovaný nekonal spôsobom požadovaným žalobcom, nemôže byť dôvodom na postup podľa § 250t O.s.p. “.

20. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru zároveň považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové

a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

21. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

22. Podstatou vznesených námietok je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom a záverom krajského súdu.

23. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Samo tvrdenie o nestotožnení sa s právnymi závermi krajského súdu nie je dostačujúcim odôvodnením, na základe ktorého by ústavný súd mal a mohol svojou vlastnou činnosťou zasiahnuť do rozhodovacieho procesu krajského súdu.

24. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu dostatočné a zrozumiteľné. Krajský súd dostačujúco vysvetlil, prečo žalobu sťažovateľky proti nečinnosti správneho orgánu zamietol, pričom jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd teda nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nemôže v danej veci viesť k záveru o porušení alebo odňatí jej práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

25. Keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016